

[Kai Moltke.]

Det forekommer mig, at når man når frem til det afsnit, som drejer sig dels om jordpriserne, dels om fremtidige forholdsregler med hensyn til lejelovgivningen, er det næsten lykkedes at finde så uklare formuleringer, at der skal forskerevner til, som når man skal læse håndskrifter fra det gamle Kreta, der nu i et par hundrede år har voldt bryderier for videnskabsmændene.

Der er for det første erklæringen om, at regeringen ønsker at bremse fremtidige prisstigninger på jord. Er meningen nu ikke — og var det ikke værd at få at vide — at nedbringe de nuværende priser på jord? Det er jo her, tampen brænder i jordspørgsmålet, for der er jo allerede nogle steder tegn på, at kulminationspunktet er nået. Et borgerligt, konservativt blad som *Finanstidende* offentliggjorde i begyndelsen af september en oversigt, hvor man regnede med, at prisen på jord efterhånden er nået op på i alle tilfælde omkring 85 pct. af, hvad et enfamilieshus kostede i 1946, og så må meningen vel ikke blot være at bremse fremtidige stigninger på jord, men at bringe jordpriserne ned.

Hver dag bringer jo sine ulykkesbulletiner, og jeg kan ikke forskåne den høje regering for at minde om den historie, vi i går hørte om fra Københavns børs. Det rygtedes, at frøselskabet *Trifolium* ville sælge sine grunde, sine frømarker i omegnen, til Tåstrup kommune. Prisen, der nævntes, var ca. 8 mill. kr. Samtlige vurderede aktiver for selskabet på denne egn var 3 mill. kr., d. v. s. at der er tale om en handel til en pris mere end dobbelt så høj som vurderingsværdien og med en kommune som indkøber, en kommune, som oven i købet for nylig lod sin borgmester erklære, at i Høje-Tåstrup kendte man ikke til jordspækulation.

Men det er ikke nok — alene rygtet om denne handel var tilstrækkeligt til, selv om man standser produktionen, at få aktierne i *Trifolium* til at stige fra 245 til 280. Jeg kan ikke tro, at det skulle være den høje regerings mening under sådanne forhold kun at bremse fremtidige prisstigninger, for vi har jo et tilsvarende forhold med en virksomhed som Brede Klædefabrik, der også har standset produktionen, men hvor aktierne takket være grundhandelen o. s. v.

i dag er oppe på 260 — en temmelig fin sum for et aktieselskab, som har likvideret sin produktionsvirksomhed og har slået sig på andre former for forretning og handel!

Når man ser på det følgende afsnit i erklæringen, indskrænker det sig til at foreslå, at inderzonerne udvides og grundene gøres byggemodne. En udvidelse af inderzonerne og det at gøre grundene byggemodne er jo i sig selv et hæderligt formål, men jeg tror, man i sandhedens interesse må sige, at en sådan begrænset forholdsregel ikke er nok til at løse grundspørgsmålet, sådan som det nu engang har trængt sig på.

Så er der afsnittet om en skærpelse af gældende regler om særlig indkomstskat skabt af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. Når der foregår sådanne transaktioner, skal jeg med stor villighed støtte, at man bagefter inddrager noget af profitten. Men var det ikke rimeligere, om man — der er jo også tale om offentlig forkøbsret til jord — samtidig tilføjede det lille ord „til maksimalpris“. Hvad vil regeringen sige til at indføje noget sådant og tage sit udgangspunkt i den vurderingsværdi, jorden hidtil har haft som landbrugs- og gartnerijord?

Det andet problem, som jeg gerne vil komme ind på her, er, hvad der skal foregå på lejeområdet — det var efter min mening tågetale, der her førtes. Man vil undersøge virkningerne af de to ændringer i boligstøtteleven fra i forsommeren, den, som vi for resten havde til saglig behandling her i tinget kl. 9 om morgenen efter en langvarig omsdebate til kl. 1 om natten, altså under yderst „gunstige“ forhold. Men hvad var det for to ændringer? Den ene var jo en forsøgsballon, hvorved man ved ejerskifte giver værterne en ret til at hæve lejen indtil 25 pct., af hvilke de 15 pct. skulle gå til fremtidig vedligeholdelse; der måtte blot ikke vedligeholdes eller foretages større reparationer i de første år. Studerer man, hvad pengene er anbragt i, hvad de benyttes til i den lange venteperiode, eller hvad er det, man skal studere med hensyn til virkningen af denne lov?

Den anden ændring var den, vi for nylig havde fremme her i tinget, om kommuner med under 6.000 indbyggere i det herrens år 1955 skulle have lov til at frigøre sig for